

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Variæ de Sirenibus opiniones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

salis, Deo prohibitam curiositatem puniente, non tamen eadem est veneficis potestas homines mutandi in saxa. Et quamvis eadem fingatur in fabulis, multa tamen non sunt convenientia. Scylla enim saxum est ingens, aut rupes in mari prominens, quæ procul visentibus muliebrem formam imitatur, & in quam illi fluctus, quoniam & luporum eiulatum, & canum latratum videntur imitari, finxerunt illam Poëta à pube huiusmodi feris succinctam esse. Quantam oportet fuisse puellam, quæ in tam magnum saxum induruit, ut inde totum fieret promontorium in Peloponneso? Idem de Charybdi voracissima femina in mare præcipitata iudicium est: non enim femina in eiusmodi monstrum versa est, quod adhuc pristinam seruet formam: sed cautes muliebri figura absorbet ea, quæ illi sunt propinqua, & circa Taurominitanum egerit litus; ea res fabulæ locum dedit. Si femina in eiusmodi cautes fuisset commutata, non tantum eam grandem fuisse, sed etiam immane quantum os habuisse oportuisset, quo totæ naues absorberentur.

Strabo l. 6.

Potest huic similis videri fabula de Sirenibus, in aues mutatis, quibus tamen, ut Poëta canit,

Virginei vultus, & vox humana remansit.

VII.

Ouid. lib. 5.
Metam.

Etsi enim hæ videntur ad aërem pertinere, quia dicuntur inferiorem corporis partem volucrum auium, & superiorem ad formam humanam effictam habuisse, tamen aliter picturæ docent, aliter ipse Ouidius his versibus scribit:

Monstra maris Sirenes erant, quæ voce canora

Ouid. lib. 3.
de art.

Quaslibet admissas detinuere rates.

Harum vna voce, altera tibijs, alia lyra cecinisse, & primò iuxta Pelorum, post in Caphareis insulis finguntur habitauisse, quæ illectos suo cantu in naufragia deduxerint, quippe dum ex omnibus cantilenis eas excogitarent, quas pro cuiusvis ingenio iuenniores fore putauerant, ut ita homines nauigantes demulcentes in profundissimum somnum traherent, sopitosque vel vnà cum nauibus in scopulos alliderent, vel in mare detractos necarent. Has qui Acheloi fluminis & Calliopes

Musæ filias in eiusmodi monstra versas credit, credere etiam potest

Nnnn 3

am potest

am potest, Æneæ naues in Nymphas abiisse. Itaque alij quidem cum Dorione in libro de piscibus censent, Sirenes meretrices in litore habitantes fuisse, apud quas famæ fortunarumque suarum naufragium fecerint, qui harmoniæ suauitate capti ijs non vitatis ducti sunt ad extremam egestatem, verè in Sirenum scopulos illati. Alij aiunt, itidem vt in Scyllis faxis, sonum fabulæ ansam præbuisse, è procellarum insula resonantè. Huius opinionis est Archippus, scribens, loca quædam maritima in præruptorum montium angustias contracta, & velut testudinata fuisse, in quæ illi fluctus sonum cum suauitate & harmonia emittentes, præternaugantes ad visendum allicerent; quò cum appulissent, vndarum impetu delati, absorbebantur. Qua de causa: *Illud primum ridiculum videtur, ait Natalis Comes, fuisse vquam aliqua animalia, quæ fuerint è duabus tam diuersis formis composita, vt altera pars esset piscis, altera hominis, cum neutrum horum animalium in aquis & in sicco viuat.* Accedit & illa ratio eorum, qui docent, fieri non posse, vt ex humana & belluina specie homines nascantur; quia istiusmodi effecta sequuntur deteriorem partem suæ causæ. Sed profectò experientia hîc aliud fateri cogit, cum certò constet, ex congressu hominis & bestię sæpius bifformes paruos prodijisse. Fieri enim potest, vt causa partialis nobiliora efficacitate sua præualeat supra minùs nobilem, vt trahat effectum ad suam speciem. Quare in eo euentu, non necesse est, vt effectus sequatur deteriorem causæ partem, sed tunc demum, quando vtriusque vis & concursus par est; aut quando deterior vincit. Illud autem Comitæ argumentum, quòd neque homo in aquis, neque piscis in sicco viuat, perspicuè refutatur ab amphibijs. Non enim rana solùm jam supra, jam infra aquas, jam etiam in ipsa ripa degit, sed castores etiam & lutræ. Et lutra quidem corpore velut porcino piscem habet appendicem. Aiunt & phocas exire in littora, & alios pisces euolare in altum. Quare ratio illa neminem mouere debet; possunt enim & Sirenes, quæ hominis speciem exprimunt, extra vndas os efferre, & quæ piscium squamis teguntur, aquis immergi, atque more cygnorum circumnatare. Quamquam igitur or-

Archipp. l. 5.
de Piscib.

Natal. Comes lib. 7.
Mytholog.
cap. 13.

dinariè existimandum non sit, ea monstra, quæ semihomines & semibestiae dicuntur, aut homines esse, cum non constet, ex humani seminis permistione prodijisse, nec videatur saltem vt plurimum ea permistio ad id sufficere; aut partim belluas esse, partim homines, (cum impossibile sit, duas naturas completas in vnam speciem coalescere) possunt tamen reuera esse, bruta alicuius certæ speciei, licet effigie vtramque speciem imitentur.

Itaque tot experientijs, complurium oculatorum hominum grauissimis testimonijs adductus, etsi quæ de Sirenibus in immensum auxerunt Poetæ, fabulosa duco, Sirenes tamen viuere in mari non dubito, quacumque tandem animalium specie censeantur. Capitaneus Ioannes Schmid in navigatione anni 1614. quam ipse cum noua Anglia oculatus testis descripsit, sequentia habet. *Non possum hoc loco silentio praterire admirabilem Dei creaturam, quam An. 1610. ipse hisce meis oculis vidi. Accidit vt aliquando, aurora primulum pungente, in litore non procul à portu S. Ioannis me consistente, summa celeritate adnaret monstrum marinum. Eximia illi erat forma. Oculi, nares, aures, gena, os, collum, frons, & totus vultus virginem venustissimam pra se ferebant. Capilli cyaneo colore per humeros defluxere. Hoc monstrum, cum vix longioris haste spatio à me famuloq; meo abesset, ita me perterruit, vt referre pedem cogeret. Sed & ipsum aspectu nostro perterritum aquas subiuit. Paulo tamen post denuò emerit ibi, vbi ego appuli. Rursus igitur datum est mihi illud intueri, quamquam distantia longiore. Videbatur igitur à capite vsque ad umbilicum vel esse homo, vel hominis imago, ea autem qua ab umbilico deorsum erant, pisces representabant. Hoc ipsum etiam prodigium inde ad illam nauem se transtulit, in qua alter meus seruus Guilielmus Hacobrigde, nunc orientalis India capitaneus, erat. Postquam ad nauem accessit, omni vi conatum est in illam conscendere, qua audacia omnes, qui nauem custodiebant, in formidinem sunt dati. Quare sudibus contisq; illud percutientes in mare repulerunt. Tanta autem erat pertinacia, vt repulsum ad alias duas naues nando properaret, atque inibi etiam territos vectores in fugâ conyceret. Huius rei se, & quam plurimos, alios*

Conimbr in
libr. 2. Phys.
c. 9. q. 5. art. 3.

VIII.

Io. Ludouic.
Gottfrid. in
historia An-
tipod. part. 1.
pag. 193.